

Fælles Prestekonferents.

Følge tidligere Vedtægtsjærelse holdt Prester af Synoden og Den Forenede Kirke en Fælleskonferents i Everett, Wash., fra 15de til 17de Februar 1916. Mødet holdtes i Synodetirrens Basement fra 10—12 Form., og fra 2—4.30 Efterm.

Følgende Præster var nærværende:

af Den Norske Synode:

1. Pastor E. S. Norgaard, Everett Wash.
2. Past. V. E. Bergejen, Seattle, Wash.
3. Past. B. Garstad, Parkland, Wash.
4. Formand L. C. Jois, Seattle,
5. Past. M. A. Christensen, Stanwood, Wash.
6. Past. S. E. Baalson, Silvana, Wash.
7. Pastor Olof Borge, Lawrence, Wash.
8. Past. S. H. Stub, Seattle, Wash.
9. Past. D. Sagoes, Tacoma, Wn.
10. Past. D. S. Naber, Parkland, Wash.
11. Past. C. M. Fosmark, Cour d'Alene, Idaho.
12. Past. Jørgensen, Stanwood, Wash.
13. Past. Geo. D. Lane, Bellingham Wash.
14. Past. D. E. Heimdahl, Fir, Wn.
15. Past. D. C. Sellsen, N. Yakima, Wash.
16. Past. O. J. Ordal, Tacoma, Wash.
17. Past. Olof Eger, Seattle, Wash.
18. Past. N. P. Xavier, Parkland, Wash.
19. Prof. N. J. Song, Parkland, Wash.
20. Ge. R. P. Leque, (Kirkeråds-medlem.)

af Den Forenede Kirke:

1. Past. S. Hjertaas, Tacoma, Wn.
2. Pastor N. D. Storlie, Parkland, Wash.
3. Pastor Wilhelm Pektersen Portland, Oregon.
4. Past. J. Towal Norby, Poulsbo, Wash.
5. Past. Odd Gornitzka, Seattle, Wash.
6. Past. D. B. Ross, Hoquiam, Wash.

7. Past. E. S. Bergerson, Bothel, Wash.
8. Past. G. N. Holom, Everett, Wash.
9. Pastor Peter Skarvødt, East Stanwood, Wash.
10. Past. Olof D. Holm, Seattle, Wash.
11. Past. S. S. Holte, Bellingham, Wash.
12. Past. Jens E. Roseland, Silverton, Oregon.
13. J. D. Sougen, Tacoma, Wash.
14. Past. E. J. Olsen, Tacoma, Wn.
15. Past. E. V. Slettedahl, Seattle, Wash.
16. Prof. A. J. Sorensen, Everett, Wash.

Til Embedsmænd valgtes:

- B. E. Bergesen, Formand, S. S. Holte, Viceformand og Jens E. Roseland, Sekretær. Pastor Norgaard holdt en kort Bakkonstitale til Forjæmningen.

Det besluttedes, at blot Prester af de tre konfererende Samfund skulde gives Sæde i Mødet.

Pastor Garstad indledede Diskussionen over Emnet: „Hvad kræves til virkelig Forening med anderledes-troende?“

Som Vægeraad uddeltes i Forjæmningen Afslætt af følgende Punkter:

1. Den skyldige Bekjendelse af Troen kræver af alle Troende, at de paa den ene Side holder Bekjendelsensfund med alle, som har den samme Tro, som de; og paa den anden Side, at de ogsaa styr som falske Lærere og affondrer sig fra Bekjendelsensfund med saadanne, der ingen Tro vil bekjende, eller har en falsk Tro. Specielt er Kirkens Lærere forpligtede paa alt Guds Ord uden at endog det mindste kan nævnes, som de kan flaa noget af paa.

2. At afholde sig fra Forening med falsktroende eller Troesklænderiske Samfund eller Personer som er: —

- a. ikke Uværlighed
- b. ikke Godmod
- c. ikke Splittelse
- d. ingen Hindring for Guds Rige
- e. ikke mod Artiklen om den uhygslige Kirke
- f. heller ikke mod Budet om at bære over mod Svage.

3. Brøderligt Samfund med falsktroende er høist skadeligt. Det

har nemlig tilfølgende:

- a. Ligegyldighed for og Tab af Sandheden;
 - b. Leder til Bidsfarelse og betynder i den;
 - c. Bringer Tvilefyge og Bantro;
 - d. Bringer Berdslighed, Lugtløshed, syndigt Liv og Væien.
- UnderBehandlingen af dette Emne kom man ind paa Spørgsmaalet om, hvorledes Lutheranere bør stille sig til den bekjendte „Laymen's Movement“.

Der blev gjort opmærksom paa, at denne Bevægelse bestaar af snart sagt alle Slags Bekjendelser, og at den ganske forbigaar det kirkelige Embede. Der blev ogsaa af flere, som havde studeret Bevægelsen paa nærmere Hold gjort opmærksom paa mange gode Træk ved den; men af de før nævnte og andre Grunde maa en tro Lutheraner tage bestemt Afstand fra den. Man mente, at den lutheriske Kirke burde begynde en lignende Bevægelse inden sin egen Midte. Udtalelsen angaaende „The Laymen's Movement“ vidnede om stor Enstemighed i denne Sag blandt Mødets Medlemmer.

I denne Forbindelse udspandt der sig ogsaa en kort Debat om Kvindens Tale- og Stemmeret i Menigheden. Paa dette Punkt herskede den almindelige Forstaaelse at Kvindens Tale- og Stemmeret i Menigheden savner Gjemmel i Guds Ord.

Pastor Hjertaas indledede Sj. 2: 1—10. Som Ledetræd for Diskussionen fremslagdes følgende Punkter: —

Levende og Døde, eller: Frelst ved Troen, frelst af Naade ved Troen.

S. (B. 1—3).

Menneskets syndige Tilstand: —

- a. Døde ved Overtrædelser og Synder.
- b. Ledet af Svødingen for Særmagterne i Luftten.
- c. Vandrende i bortkjøds Lyster.
- d. af Naturen Bredens Værn.

2. (B. 4—9).

Levendegjærelsen: a. Dens Næring: Guds Kjærlighed (B. 4). b. Dens Middelt: Jesus Kristus (B. 5). c. Dens Frugt: Vor Opværelse (B. 6) d. „De komnende Lider“: Mere Naade (B. 7). e. Frelst af Naade ved

Troen (B. 8). f. Ikke ved Lovgjæring (B. 9). g. (B. 10).

At tjene ham: — a. Skabte til at tjene ham. b. Gjærningerne er forud bestemte. c. Gode Gjærninger eller Troens Gjærninger.

Pastor Heimdahl af Synoden indledede Es. 55: 1—7.

Referenterne havde tydeligvis lagt meget Arbejde paa sine Afhandlinger, som påhørtes med Opmærksomhed og gavte en livlig og belærende Diskussion.

Da de i det væsentlige dreiede sig om samme Sag, besluttedes at behandle dem under et. Da vistnok en væsentlig Hensigt med Mødet var, om mulig at komme til en bedre Forstaaelse med Hensyn til de tidligere Læredifferenser samt fremskaffe Foreningen mellem disse Samfund, saa fremsatte Diskussionen ofte ind paa „Opværelse“ og Foreningsagen. Blandt Udtalelser, der gik som Omkvad i Diskussionen kan nævnes: at Mennesket har Gjenfødselen ikke besidder nogen Gjenfødsel til at annamme Naaden. Der advarede enstemmig imod Bruget af noget Udtryk, der kunde opfattes derhen, at Mennesket har Gjenfødselen eller nogen Gjenfødsel til at gjøre noget godt i aandelig Henseende, eller i nogen Henseende at medvirke til sin Omvendelse. Man maatte ikke med sin Fornuft søge at analysere Guds Naadeværk i Menneskehjertet, men enfoldig holde sig til, hvad Guds Mand har lagt gennem Ordet. — At vi er alleblet døde i Synder og Overtrædelser og kunde aldeles intet gjøre til vor Salighed, men at Gud maa vilke baade at vilke og at udrette, og at hele Ansvar for vor Fortabelse dog hviler paa os alene, er en Guds Ords Lære, som vi aldrig kunne lægge tilrette for vor Forstand. Mytten er den, at man har for en stor Del stridt om Ting, som Gud ikke har aabenbart i sit Ord. — Det gjælder at holde fast paa begge disse Stykker, baade at Gud gjør alt til Naadens Annæmmelse i Menneskehjertet, og at Mennesket har hele Ansvar for Naadens Udøvelse. Fordærvelsen er af os selv, men Frelsen er af Gud alene — frelses jeg, da har Gud alene „Gren“ derfor; fortæbes jeg, da er Skylden min egen. Guds Barmhjertighed og Kristi

Fortjeneste er alene Narjagen til vor Udbalgelse. — Der er ingen som helst Narjag i os, for hvis Skyld Gud har udbalget os til evigt Liv og Salighed. — Det lader sig ikke forene med Skriftens Lære herom, at Troen er Resultatet af en ved Naadefaldet meddeelt, og derfor nu det uigenfødte Hjerte iboende og tilhørende Gøne og Kraft til at bestemme sig for Naaden.

At der ikke er to forskellige Slags Frelsesvilje i Gud, en aabenbaret i Skriften, og en hemmelig som angaar kun de Udbalgte.

Ved Mødets Slutning udtalte flere sin Glæde over den store Enstemmighed, som denne Diskussion havde bragt for Dagen. Saa vidt man kunde skjønne var alle enige om, at der i disse Lærespørgsmaal var tilstrækkelig Enighed til kirkelig Forening.

Formanden bragte Mødet en hjertelig Hilsen fra gamle Professor A. Wikkelsen af Synoden, i hvilken Anledning Formanden og Sekretæren paalagdes at jende Prof. Wikkelsen Mødets Tak og hjertelige Hilsen.

Over Sessjon aabnedes og sluttedes med Andagt. Det paalagdes Sekretæren at indsende en kort Beretning om Mødet til Bladene. Det egentlige Referat over Forhandlingerne, som antoges af Mødet, samt Indledningsforedragene opbevares af Sekretæren.

Mødet udtalte sin Sympati med Pastor V. Rasmussen i Anledning hans Hørs Død.

Det henstilledes til Presterne i Puget Sound Streds af Synoden og Nordre Pacific Streds af Den Forenede Kirke at søge at faa iskand en lignende Prestekonferents til Høsten paa passende Tid og Sted.

Tirsdag Aften holdtes Banquet i Synodetjansens Bafament, hvor der varlede med Taler, Sang og Musik i følgende Orden:

The Stephen Home.

Naar Du kommer til Portland, Ore. Bæne, billige Værelser for Rejsende tag ind paa The Stephen Home (det norske Hjem for unge Mænd.) Stephen Home, 249 1-2 Holliday Ave., Portland, Ore.

Drylag fra Luther Publ. House.

Steamship Agency

Billetter paa alle første Klasses Linier

J. F. Visell Co.

1114 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

Pastor Jøfs talte for Synoden. Pastor Jens E. Rojeland for Den Forenede Kirke.

Pastor Hjertaas for Sanges Synode.

Pastor Jørgensen om Nybyggerlivet paa Vestkysten.

Professor Hong for Kirkeskolerne.

Pastor Solte for St. Olaf College.

Pastor Sougeu for Luther College.

Pastor Christensen for Norge.

Pastor Storlie om den lutheriske Kirke i Amerika.

Pastor Gornitzka for de yngre Prester.

Pastor Geo. D. Lane for Prestekonerne.

Pastor N. Torval Norby for Børnene.

Desuden talte Pastorerne C. J. Olsen, Baalson, Solen, Bergesen og Fru Bergesen. Pastor Morgaard sang et Par Soloer med Piano Accompaniment, den første af Post. Christensen og den anden af Post. Bergesen. Som Doastmester fungerede Pastor V. E. Bergesen af Synoden.

Mødet sluttedes med Salmen: —

„O, tant naar engang samles skal.“ Læsning i Her af den apostoliske Troesbekjendelse samt Van og Herrens Betsignelse ved Formanden.

Jens E. Rojeland, Sekretær.

En Verfbruden.

Det var jo egentlig bare en Spøg og det havde slet ikke været hans Mening at faare sin Hustru, som han i Virkeligheden holdt meget af; men det imertede dog hendes Hjerte dybt, og bragte Taarer frem i hendes Øine.

Det var vel først og fremst Skuffelsen, som var saa bitter. Hun havde efter mange Overtaler endelig faaet sin Mand til at følge med til Kirke, og hun havde følt sig saa sikker paa, at denne Kirkegang skulde blive til Betsignelse. De havde faaet høre en kraftig og vakker Prædiken om den Verfbrudne, som af sine Venner blev bragt til Jesus. Indtrængende havde Præsten skildret den Byrde, som hvilede paa ethvert Menneskes Skuldre, saalange det ikke kunde lre sine Synders Forladelse. Den store Masse følte vel ikke Lyngden af den. De gik med stadig Klage over andre Byrder med forskellige Gaaene, fattigdom, Sygdom og Sorg, men ofrede ikke en Tanke paa sin Synd. Og dog var det netop Syndebyrden, som trykkede dem. Værd den først taget bort fra dem, da vilde de ikke lænæe føle Lyngden af de andre Byrder. — Som den Verfbrudne tog sin egen Seng og gik, saa vil-

de det Menneske, som havde faaet sin Synd forladt saa Styrke til mod Frimodighed og Glæde at bære alt, hvad Gud lagde paa ham. Derfor blev ogsaa al Sammer og Nød i Verden Herrens Naadefald til dem, som led og søgte Trøstet, et Kald til ham, som vilde lindre deres Lidelse og lette Byrden ved at give dem Syndernes Forladelse.

Fru Brun havde seet bort paa sin Mand ret som det var under Prædiken. Han sad med Blikket rettet paa Prædikanten og var klarlig en interesseret Tilhører. Paa Hjertveien havde hun spurgt ham, om han ikke iintes, det var en god Prædiken, og han havde svaret, at den var udmærket. Ellers havde han været taus og ligesom gaaet i dybe Tanker. Jo, hun havde følt sig sikker paa, at Ordet havde fæstet sig i hans Hjerte. Hun havde jo ogsaa, før de gik til Kirken, bedet Gud saa inderlig om, at dette maatte ske idag, og hun havde været saa vis paa, at denne Vær var hørt. Saa kom den, medens de

sad ved Middagsbordet, som en isnende Stuldebølge over hendes glade stille Haab, denne Bemærkning, som, om den end var sagt i Spøg, dog viste, at hans Hjerte maatte være blevet uberørt af Ordets Alvor: „Du saa vist gjerne, at Manden din blev verfbruden, du Anna, saa han kunde saa føle, hvor tung Syndebyrde, han har paa.“

„Gud give“, lod hendes Svar, „at min Mand's Hjerte maatte bjes, uden at det blev nødvendigt, at noget saadant skulde lægges paa ham, men troenget det til din Frelse, Oscar, da vil jeg visseelig heller se dig som en verfbruden kristen, end som en legemlig frist Bantro.“

„Ja, ja, Anna“, lo han, „det hører vel til kristentjærligheden, at have slike Snuffer, kan jeg tro. For min egen Del vil jeg nu heller sige at saa være frist og rask og klare mig selv, end at fiddes hjælpeløs i en Krog og bede til en Gud, som ikke vil gjøre mig frist.“

Fru Brun svarede ikke noget paa

THE PACIFIC LUTHERAN ACADEMY AND BUSINESS COLLEGE

Gym. Building

Main Building

EN KRISTELIG SKOLE FOR UNGE MÆND OG KVINDER.

Forbereder til optagelse ved hvilket som helst college. Inspiceret og fuldt anerkjendt av University of Washington. Skolen hadde sidste aar 212 elever.

HVAD MAN KAN LÆRE: Alle højskole, normal-skole og forretningsfag, musik, husholdningslære, byggekunst. Extrakurser i engelsk for nybegyndere.

Skolen har gymnastik sal, musikkorps, orkester og sangkor.

Anden termin begynder 22de november. Ingen intrædelsesexamen kræves. Kom naarsomhelst.

Skolepenge, kost, logis og vask for 18 uker, \$95; 9 uker, \$50. Billigere end at leve paa hotel.

Vor katalog giver underretning. Faas frit. Adresse:

N. J. HONG, Principal,

Parkland, Wash.

visse Ord. Hun vidste af Erfaring, at det ikke mittede at optage nogen Disput med ham om kristelige Ting. Skjønt han selv aldrig blev heftig, naar de kom ind paa dette Emne, saa var der dog altid en vis overlegen drilende Tone i alt, hvad han sagde, der gjorde, at hun selv blev irriteret og ofte kom med heftige Bemærkninger. Men hvor en Kristen i sit Forhold til Verdensmennesker lader sig forlede til Heflighed, der er han jo allerede besejret. Det havde derfor som Regel endt med, at han paa en godmodig, spøgende Maade havde raadet hende til at tage Sagen med No, mens hun selv med stærke Selvbedrøvelser havde gaaet ind i sit So-

veværelse for der at søge Styrke i Ven.

Saa, naar hun bare engang kunde lære at tage Sagen med No. Vistnok snittede hun af hele sit Hjerte, at hun aldrig maatte blive ligegyldig for sin Mands aandelige Tilstand. Det havde hun ofte følt sig fristet til, for det var hendes stadige Tanke paa dette, som havde været den eneste Skjæppe i hendes ni haarige Egteskab. Hun havde ikke troet, dengang hun begyndte Samlivet med ham, at det skulde blive hende saa tungt at bære denne Forskjel i Tro. Hun havde jo i Forlovelsestiden været saa hejnsomfuld med hende, og saa i denne Henseende, talte med en saadan Verbødighed om Kristendommen og været saa villig til at følge hende baade til Kirke og til andre kristelige Sammenkomster, at hun virkelig havde ment, at hun snart skulde have vundet ham helt for Jærlseren, naar hun først fik den Anledning, som et stadigt, fortroligt Samliv vilde give. Men det havde gaaet modsat. Netop det daglige Samliv havde bærret, at hun mistet sin Indflydelse paa ham. Han gik fjelden og kom efter megen Sværtale med hende til kristelige Møder og slog alle hendes Bøtteligheder for at paavirke ham hen i Spøg. Nei, hun vilde vedblive at bede for ham og virke for ham; men der var dog en No, som hun vidste hun kunde have i denne Sag, den nemlig som ventede taalamodig paa Herrrens Time og overlod Sagen til Gud. Om denne No had hun inderlig, da hun om Eftersiddagen i Curium fremsagde Sagen for sin Frelser.

Om Herrrens Time kom, om den end kom anderledes, end hun havde ønsket. Det var omkring Juletid at Grosserer Brum begyndte at føle heftige Smertes i sit hvide Ben. Sagen tænkte dengang, at det skulde blive noget af Behovning. Lægen forordnede Massage, og Smertterne gav sig snart saa meget, at han kunde gaa paa Kontoret, om han end følte sig lidt stiv i Benet og derfor holdte en Stumule. Men det kom igjen. Fire Uger aiter fød Grosserer Brum i en Stol støttet af Puder ude af Staud til at træde paa sin søge Fod, og udpaa Baaren erklærede Lægen, om end i meget forsigtige Ord, dog saa at hans Mening var klar nok, at Foden vilde blive lam.

Det var en mørk Tid, som fulgte paa denne Erklæring. Aldrig havde Anna Brum troet, at hendes godmodige Mand kunde blive saa heftig og end. Doktoren blev overført med de arøbeste Skældsord og anmodet om ikke at komme igjen. Tre andre Læ-

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER.

- Aaberg, O. H., Parkland, Wash.
- Baalson, H. E., Silvana, Wash.
- Bergesen, B. E., 1727 W. 56th St., Seattle. Phone: Ballard 1306
- Blåkkan, L., Box 175, Rockford, Wash. attle, Wash.
- Belgum, E. S., 823 Athens Ave., Oakland, Cal. Tel. Oak 4354.
- Borge, Rev., Olaf, Lawrence, Wash.
- Borup, P., Cor. A & Pratt St., Eureka, California.
- Brevig, T. L., Teller, Alaska.
- Brevik, G. L., Genesee, Ida., Route 2 Box 30.
- Christensen, M. A., Stanwood, Wash.
- Evjenth, Rev. R. U., 551 DuBoce Ave., San Francisco, Calif.
- Eger, Past. Olaf, 1424 No. 45th St., Seattle, Wash.
- Fosmark, C. M., Coeur d'Alene, Idaho.
- Foss, Rev. L. C., 779 Lake View Boulevard, Seattle, Wash.
- Groensberg, Past. O., 37 Collingwood St., San Francisco, Cal.
- Hagoes, O., 4314 No. 19 St., Tacoma, Wash.
- Phone Proctor 2133.
- Harstad, B., Parkland Wash. Phone 7884-J-3.
- Heimdahl, O. E., Fir, Wash.
- Hellekson, O. C., 810 No. 2nd St., No Yakima, Wash.
- Hong, N. J., Prof., Parkland, Wash.
- Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.
- Lane, Geo. O., 1464 Iron St., Bellingham, Wash.
- Mikkelsen, A., Prof., 706 N. Anderson St., Ellensburg, Wash.
- Neste, Th. P., 417-29th St., Astoria Oregon.
- Norgaard, C. H., 2932 Lombard Ave., Everett, Wash.
- Ordal, O. J., 912 So. 17th St., Tacoma Wash. Tel. Main 4270.
- Pedersen, Rev. N., 1207 Stevenson Ave., Pasadena, Cal.
- Preus, Past. H. A., So. 310 Chandler St., (in rear of church, E. 312 Third Ave.), Spokane, Wash.
- Preus, O. J. H., 2619 Paloma Ave., Los Angeles, Cal.
- Sandmel A., Lyman, Wash.
- Rasmussen, L., Burlington, Wash.
- Stensrud, E. M., 2455 Howard St., San Francisco, Cal.
- Stub, H. A., 1215 Thomas St., Seattle, Wash.
- Tjernagel, H. M., 2029 Bath St., Santa Barbara, Cal.
- Thorpe, R. O., Marshfield, Ore.
- Xavier, J. U., Prof., Parkland, Wash.
- Karier, N. P., Parkland, Wash.
- White, A. O., Silverton, Oregon.
- Wenberg, Oscar, Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.
- Andrew Leknes, Kasserer for Indremissionen i Pacific Distrikt Stanwood, Wash.
- Leque, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem 1445 Moore St., Bellingham, Wn.
- Gaard, K. K., Kasserer for Parkland Barnehjem, Parkland.
- Gunderson, Miss Sina, Bestyrerinde for Parkland Barnehjem, Parkland, Wash.

THE MUSICAL DEPARTMENT OF THE PACIFIC LUTHERAN ACADEMY.

The Pacific Lutheran Academy recognizes the great importance of music as a means of culture and refinement, and aims to furnish high-grade instruction at a very moderate price.

This department furnishes special courses in piano, singing, history of music and theory and harmony.

The course in piano includes:

1. Primary Grade.
2. Intermediate Grade.
3. Advanced Grade.
4. Teacher's Certificate Class and the Graduating Class.

This course is under the supervision of Miss Theodora Alsen, a graduate of the Chicago Conservatory of Music.

Miss Alsen has had eight years of experience as a teacher in schools and is especially qualified to teach advanced pupils.

The Band, Orchestra and Chorus will be conducted by T. M. Drotning.

Mr. Drotning has had a wide experience both in professional and amateur bands as well as choruses. It is safe to say that the school will produce exceptional musical organizations during the present year.

The plan is to render several programs and if possible complete the season by making a concert tour.

The class in singing will furnish material for the choruses.

PIANO TUTORING—Single lessons \$1.50, 18 weeks (1 lesson per week) \$15.00.

C. O. Lynn Co.

Skandinavisk Begravelsesbureau
910-912 Syd Tacoma Ave.
Main 7745 Tacoma, Wash.

Det Norske Emigranthjem.

45 Whitehall St., New York.
Naar man kommer fra Vesten, mødes man gjerne af en hel Dø "runners," som udgiver sig for Dampskibsliniens Agenter. Men Dampskibsliniens Agenter møder aldrig sine Passagerer ved Stationen her. Om man vil tage ind paa Hjemmet, bør man helst telefonere til os fra Stationen og vente der til vort Ombud kommer. Tel. 5351 Broad. Ellers tager man fra de fleste Stationer med Belt Line til Husets Dør. Fra New York Central Depot tager man Subway til South Ferry. Fra Pennsylvania Depot 8th Ave. car til Døren.

Luthersk Bokmission, Bergen, Norge, uddeler gratis Andagtsbøger, kristelige Fortællinger og Sange ialt etcdelt 1,500,000. Vær med og delta Arbejdet.

Oscar Storlie & Co

Norsk Begravelses Bureau

Telefon Main 1122

Berglund Bros. Kaffehus

Beste Sort Kaffe i Byen med Føde, Sukker og Kager for

bare 5 Cents

1305 Commerce St. Tacoma

Ben Olsen Co.

Plumbing and Heating

Main 392--A 2392
1130 Commerce Street
Tacoma Wash.

Anthony M. Arntson

NORSK ADVOKAT
614-5-6 Fidelity Bldg.
Phone Main 6305

Tacoma Wash.

S. T. Larsens Pharmacy

17th and Tacoma Ave.
DRUGS, CHEMICALS AND
TOILET SUPPLIES

Prescriptions a Specialty

We import our Cod Liver Oil direct from Norway

Phone Main 504 Tacoma, Wn.

Pacific Herald

Kristelig Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association.
Redaktør: Pastor O. J. Ordal.
Phone Main 4270.
912 So. 17th St., Tacoma, Wash.
Bladet koster

For Aaret\$.75
For Aaret til Canada eller Norge 1.00
Betaling for Bladet sendes til "Pacific Herald," Parkland, Wash.
Nyheder maa sendes saa tidlig i Ugen, at de rækker hertil senest Tirsdag.

Adresseforandring.—Naar en Abonnent forandrer Adresse, maa denne straks opgive baade den nye og den gamle Adresse for at Bladet kan bli stanset til den gamle og i Stedet sendt til den nye Adresse uden Ophold.

Entered as second class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.

MERK.

Naar de indsender Betaling saa se efter paa Adresselappen om der bliver kvitteret. Det tager omtrent to Uger før Kvitteringen kommer. Hvis der indsniger sig Feil, som ogsaa kan hændes, saa skriv straks. Hvis de venter med at gjøre dette, falder det svært vanskeligt at faa det rettet. Hjælp os ogsaa med dette.

R. N. Gaard, Parkland, Wash., er nu Ansætter for Barnehjemmet i Parkland.

Alle Penge til Hjemmet sendes til ham.

Alle Penge, som sendes til Herald, vil sendes adresseret:

Pacific Herald,
Parkland, Wash.

Send ikke Penge til Redaktøren da det volder Bryderi.

O, du store Sjælesøge
Kom dog hid fra Raadens Brod
For min Sjæl at vederbygge
Med din rige Kjærlighed!
Her din Menighed har baaret
Mig til dine Fødder hen,
Sag er jeg og jeg er laaret,
Lad mig blive frisk igjen.

Se, jeg foldes mine Haender;
Se, jeg knæler for dig ned,
Se, min Bøn paa Løben brænder
Herre, hav Barmhjertighed!
Lad mig høre Frelsens Stømme
I min dube Smertens Nat:
Vær frimodig, Gud kan glemme—
At din Synd er dig forladt.
(Luth. Særbob.)

Dødsfald

Carl Lee afgik ved Døden paa Tacoma General Hospital Søndag den 20de Februar. Han havde været syg i længere Tid og ligget paa Hospitalet siden 5te Januar.

Udsøde var født i Nærheden af Bode 1890 og kom til Amerika 5

Mar siden. I 1912 bosatte han sig i South Bend, Wash., hvor han siden har boet. Han efterlader sig Hustru, Thora, og to Sønner, Trygve, 3 Aar, og Arild, 9 Maanedre. To Brødre bor i Nærheden af Tacoma, Christ og Hans, ligeledes en Datter, E. T. Nelson. Pastor Ordal besøgte den Syge oftere paa Hospitalet.

Den sidste Gang afsløede den Syge en klar Veffendelse om Synd og fast Tro paa Kristus. Han udtalte, at hvis han var Guds Vilje, vilde han gjerne dø.

Han blev jordfæstet under stor Deltagelse den 22de Februar paa Tacoma Gravlund. O. J. Ordal forrettede.

P. L. A. ANUAL CONCERT.

The Pacific Lutheran Academy "Musical Union" will give its annual concert Saturday evening, March 4, in the Academy auditorium at Parkland. Concert begins at 8:00 sharp. The following program will be rendered:

- 1 (a) National Emblem March E. E. Bagley
(b) A Hunting Svener P. Bucalossi
Band

- 2 Hail to the Heroes ((from "Aida") Verdi
Chorus

- 3 Lastspiel Overture Keler-Bela
Orchestra

- 4 H Trovatore Verdi
1st Piano, Lydia Greibroek
2nd Piano, Jennie Bardon

- 5 Daughter of Love Waltzes C. W. Bennet
Band

- 6 The Tyroleans (Concert Polka) Fred. W. Clement
Cornet Solo, Theodore Gulhaugen

- 7 The National Game (from "Boceaccio") Suppe
Chorus

- 8 Rakoczy-Marsch (Hungarian Rhapsody No. 15)..... Liszt

- 1st Piano, Theodora Alfsen and Hazel Jacobson

- 2nd Piano, Emmy Coltom and Lydia Harstad

- 9 Danube Waves Waltz....
.....Ivanovici
Orchestra

- 10 (a) Den store hvide Flok..
.....Grieg

- (Euphoneum solo, G. Skjervem)

- (b) Aleneste Gud
.....Arr. H. Hansen

Fra Vort Virkefelt.

Tacoma, Wash.

For Frelsers Kirke, Syd 17de og 3 Street, O. J. Ordal, Prest.

Konfirmation og Altergang Søndag Formiddag. Skiftemaal holdes klokken 10.30.

Konfirmation klokken 11 paa Engelst. Det er tre Bøksne, som har modtaget Undervisning og nu vil blive konfirmeret. Offer optages til Missionen.

Aftenang paa Nord klokken 7.30 Kvindeforeningen møder Torsdag den 9de Mars i Kvindens Sal. Mrs. M. S. Sater og Mrs. Wolner er Vertinder. Ved Siden af det regulære Møde vil der blive Musik og taler.

Concordia møder hver Søndag klokken 5. Et interessant og godt Program vil gives Søndag.

Det regulære Menighedsmøde for Mars Maaned holdes Mandag Aften, 6te Mars.

Lutherisk Bogmission, Bergen
Ved Branden i Bergen har Lutherisk Bogmission desværre mistet omtrent hele sit store Lager paa ca. 300,000 Bøger.

Da det under de nuværende Forhold vil tage lang Tid og paaføre Selskabet store Udgifter atter at faa trykt de mange forskellige Bøger, er ethvert Bidrag særdeels velkomment.

Miss Inger Jaaren, som et Mars Tid har boet her paa Kysten og den største Del af Tiden i Tacoma, reiste Søndag til Nord Dakota, hvor hun for Fremtiden vil bo.

Syd Tacoma.

I den Lutheriske Kirke, Warner og 62de Street, O. Sagoes, Prest. er der Gudstjeneste Søndag klokken 11 Formiddag. Søndagskole klokken 10. Kvindeforeningen møder Torsdag den 16de hos Mrs. Stornes, 6008 Warner St.

Vest Tacoma.

I Immanuel's Lutheriske Kapel, North 14th and Stevens Street, O. Sagoes, Prest. er det Søndagskole klokken 10 Formiddag. Gudstjeneste klokken 3 Eftermiddag. Kvindeforeningen møder Onsdag den 8. Mars hos Mrs. Jensen, 5006 N. 27de Street.

NOTICE.

The minutes of the Puget Sound Choral Union seem to have been lost or mislaid. In that event and if they cannot be found—

Johnson & Son

Parkland, Wash.

Groceries - Hay Grain, Flour & Feed

Fri Levering.
Vi tilfredsstiller vore Kunder
Forsøg os.

Tel. Madison 107-J 4.

if they cannot be found, and a copy of the minutes of the last business meeting be sent to the undersigned, before Febr. 29th, steps will be taken to appoint the necessary officers and committees to arrange for the next "Sanger-

Visdom i Sjælesorgen.

Nu hør ei Synden mere ndi Kjød regjere.

Paa en af sine Reiser kom Hans Nielsen Hauge og til Hals Hovedsogn i Valdres. Midt under en Opbyggelse kommer Lensmanden og vil arrestere ham. Hauge advare Folket, der fruer med at bruge Magt mod Lensmanden, og følger saa denne til hans Eiendomsgaard. Sundre, ikke langt fra Hals Hovedkirke, og blev der Natten over. Den følgende Dags Eftermiddag — det var en Søndag — kom flere af Bonterne for at tale med ham; men det var ikke mange af dem som fik Tilladelse til at komme ind i Arresten til ham. Derimod havde Lensmanden i sin Raahed bestemt sig for rigtig at mere sig med Arrestanten. Først saar han et usædsvigt Fruentimmer til at gaa ind til Hauge for at franske ham med utugtige Behærd; dog, hur

SCANDINAVIAN AMERICAN

BANK

of Tacoma
ASSETS OVER

TO MILLIONER DOLLARS

11th & Pacific

4 Percents aarlig Rente

Igger vi til Spareindskud to Gange om Aaret

Begynd nu med \$1.00 eller mere.
J. E. Chillberg, Pres.; W. H. Pringle, V.-Pres.; G. Lindberg, V.-Pres.; E. C. Johnson, Cashier; H. Berg, Ass't Cashier; J. F. Visell, Ernest Lister, Geo. G. Williamson, Directors.

Parkland Merchantile Company
 W. J. FREEBORN, Prop.
 GENERAL MERCHANDISE
 Tel.: Mad. 106 J 3

Kommer snart grædende ud fra ham; han havde talt til hende nogle Ord fulde af Kristi Kjærlighed, og Sinderhjerter var smeltet. En Stund efter kommer der til ham et helt Optog af Mænd og Kvinder, saa mange at flere maatte staa udenfor. Lensmanden og hans hvide Madame havde faaet samlet den lystige Ungdom; Spillemanden havde man med, og nu skulde man have Løser. Spillemanden spiller op en Skaat, Dansen begynder og gaar lystig i Arresien. Nu kommer Lensmandskonen og tager under almindelig Jubel Sange i Haanden og beder om at faa dans med ham.

„Ja, det skal du faa,“ svarede han „naar blot Spillemanden vil spille den Skaat jeg ønsker“. Idet han nu vender sig til Spillemanden og siger: „Spil nu efter, saaledes som jeg begynder“, istemte han Verset:

„Nu hør ei Synden mere med Magt og Herredem udi mit Hjød rejere men daglig kastes om.“

Det var, som et elektrisk Skød for gennem Forsamlingen. Lensmandskonen Høj Sønges Saand, alle var aandelig lamslaaede. Men nu tog Søuge Ordet og talte til dem, der havde samlet sig i Arresten. Sig, at det gif gjennem Mars og Ven, og idet de gif ud, vtrede nogle sin Beklagelse over den Maade, hvorpaa man havde behandlet ham, medens andre græd og sukkede, at de var som han. De, som havde staaet udenfor, fandt dem grebne af et saadant Mvor, at de var dem som fremmede.

Lidt af Svært.

Alle de nittenhundredede Byer i Kina, som er omgivet af Mure, er nu aabne for Udlændinger men i kun fire hundrede er der kristeligt Missionsarbejde.

Moody's Bibel Institut, som nu er trediee Mar gammelt, har over 4500 Studenter. De fleste af disse skal blive Evangelister.

I Seks og seksti Lande og Kolonier arbejder Frelsesarmeen. Den prædiker i 39 forskellige Sprog.

I en af de ledende Protestantiske

Kirker: Brooklyn bestaar Kirkens Sangkor af fire Sangere. Den som synger Soprano er katolik, Alto er en Theosophist, Tenor er Christian Science og Bass er en Kritiker. Der maa være Sang i Aandens Enhed.

I 1915 var der en Forsøgelse af 28 protestantiske Missioner blandt Ovedningerne. Der er ialt nu 10,500 Missionærer. De har over en Million Kirkemedlemmer at betjene. De indsamlede Missionsmenigheder gav \$4,541,982 til Missionsens Drift.

I den sydlige Del af Kina er der et Trykkeri i Forbindelse med et Hjul for Spedalske, hvor man trykker Bibelen for disse Ulykkelige. For en Tid siden var deres Bibelforsyning forbi. De tog selv fat paa Arbejdet med at udgive hele Bibelen.

I Maret 1915 blev der mindre givet til Velgjørenhed her i Landet end før. Man forklarer dette paa den Maade, at paa Grund af Strigen har man sendt Penge til Trængende i Europa. Naar man lægger sammen hvad Det Røde Kors lagde ud og hvad der direkte blev givet i velgjørende Formed bliver det \$350,000.000. Det er den største Sum, der noget Aar er udgivet til Trængende.

Den Verkrubne.

(Forts. fra side 3.)

ger blev tilfaldt, den ene efter den anden, men ligesaa hurtigt afflediget, da de intet Haab kunde give om Selbredelse. Pigen kom en Dag grædende ud fra Sygevaerksbet og erklærede, at hun vilde forlade sin Tjeneste med det samme, hvis hun ikke blev fritaget for at høre Likhyn med den Syge.

Sygepleierster blev tilslut ikke at opdrive. Den ene efter den anden gif sin Bei med den Erklæring, at de var komne for at passie en Syg, men ikke for at blive overøst med Grovhader og Hornærmsker. Renner og deljendte blev efterhaanden borte. De fandt den Syge i et saadant Humør, at de mistede Lusten til at komme igjen, og da Præsten en Dag kom indom for at spørge til den Syges Befindende, blev han paa en saa fornærmelig Maade afvist, at Fru Vran græd af Sorg og Skam.

Hun vidste ikke Mere sin arme Naad. Sels havde hun forset at være om den Syge Nat og Dag, men nu begyndte hendes Kræfter at svigte. Og desuden, hvad hjalp det? Hun mærkede til sin Forsværelse, at hendes Navnvarrelse irriterede ham.

Hun kunde ikke begræbe hvoraf det kom; men det saa virkelig ud til, at han ikke taalte, at have hende omkring sig.

„Kære Oscar“, raabte hun en Dag, efter hun forgjæves havde forset at gjøre sit bedste for ham, „sig mig dog, hvad du har imod mig. Jeg har forset alt, hvad der har faaet i min Magt, for at lindre dine Smerter og stille om dig, og du er saa uvenlig imod mig, som om jeg bare skulde ville dig ondt. Jeg holder ikke dette ud længere og magter ikke mere.“

Men da kom Fortællingen.

„Nei,“ raabte den Syge med Jærende Bitterhed, „nu magter du nok ikke mere, for en Gud som kan og vil gjøre mig frisk, har du ikke. Men du har ogsaa gjort nok. Du har sukket og jeg skulde blive verkrubden, og dine Suffer er blevet opfyldt. Slige Bønner hører din Gud, — saa kan vi have det saa godt, haade jeg og du.“

Fru Vran stod som forstenet. Hun hujtede de Ord hun engang havde talt, og det gif pludselig op for hende, at den Syge gav hende og hendes Bønner Skylden for sin Sygdom. Nu, hun vidste jo, at hun aldrig havde naaret et Ønske om, at han skulde blive sig. Og dog var det paa en Maade fandt, at hun havde bedet om dette. Det var jo hendes virkelige Mening, at hun heller vilde se ham som en verkrubden Kristne, end som

en legemlig frisk Vantro, og det havde derfor ogsaa været Underkønt i hendes Bønner, at Gud vilde frelse hans Sjæl, hvordan det nu end skulde ske. Hun formaaede ikke at sige noget. Grædende forlod hun Sygevaerksbet. Dog lidt efter lidt blev hun roligere. Var det virkelig en Bønshørelse, saa maatte ogsaa Bønnen blive hørt helt ud. Gud maatte iver det saa, at det blev til Sjælens Frelse.

Der gif endnu tre Uger hen, hvori den Syge rejede mod Gud og Mennesker, men saa begyndte Stormen at jilne af. Han blev istand til at tæn-

DO IT RIGHT
 That is the only way, the best way to do anything
PRINTING UP-TO-DATE
 Stationery, office supplies, anything in printing. Our prices are reasonable too. Try us.
D. W. COOPER
 Phone 127 Tacoma Theatre Bldg.
 Lutheran Bogmission, Bergen Norge

Gode Bønner til Uddeling rundt om i Sjemianer, blandt Ungdom, paa Farmene, paa Møder og til Gamle og Syge, vil vi gjerne faa Lov til at henlede Opmerksomheden paa Lutheran Bogmissions mange udmærkede Uager af fremragende Forfattere. Bøgerne er godkendte af Bergens Biskep og sendes mod et abetydelig Bidrag ved Sendeværelse til Lutheran Bogmission, Bergen, Norge.

 Abonner paa
“Pacific Herald”
 Koster bare 75c pr. Aar.
 “Herald” udkommer hver Uge og bringer dig opbyggelig Læsning, Nyheder fra vore Menigheder.
 Stöt Bladet ved selv at holde det og ved at faa nye Abonnenter.
 Send os en ny Abonnent nu straks. Benyt følgende Seddel:
 ~~~~~
 Herved sender jeg Dem \$..... som Betaling for “Pacific Herald” fra
 Navn .....
 Adresse .....
 Gammel Ny Abonnent.
 Arbödigt,
 Navn .....

EN VIOLIN FRI.

Denne Violin er en fin, valsker og klangfuld, stor Violin af vakker Trä, ibenholtz skruer, fingerbord og strengholder, 1 sølvstreng og 3 tarmstreng, lang bue med hvidt haar. En god violinskole og en pakke harpix. Send navn og adresse for 24 pakker bluing at sælges for 10c pr. pakke. Naar solgt, send os \$2.40 og vi skal sende dem denne vakre violin med til behør precis som avterret.

BLUINE MFG. CO.

951 Mill St., Concord Jct., Mass.

te over sit Forhold og sin Tilstand. Hvad havde han nu ogsaa vundet ved at sin Naisen? Foden var ikke blevet bedre, Smerterne var ikke blevet mindre, og hans Medicinester havde forladt ham og ladet ham jidde som en ensom Mand. Ja, han kunde maasse undvære dem. Han var jo heldigvis en fornuende Mand, der ikke traengte til nogens Barmhjertighed, og der var jo heller ikke noget iveien for, at han kunde dræbe sin Forretning, selv om hans Fod var ubrugbar. Skulde han ikke gaa til Kontoret, saa kunde han lade sig høre derhen. Han havde jo Raad til at holde den nødvendige Hjælp til at komme frem og tilbage, og han havde et godt Kontorpersonale, der kun traengte hans Ledelse og Overfilsyn. Men alligevel! Der er dog saa Ting, som føles tyngre, end at være ensom under Modgang. Skul-

de det blive hans Lod ikke blot at være legemlig hjælpeløs, men ogsaa uden Venner og Sympati, da blev det i Sandhed trist at leve. En Taare rullede ned ad hans Kind og fulgtes af en anden og tredje. Det var bitre Taarer, men de stænte dog hans Sind mildere. Biterheden gik lidt efter lidt over til Bemod og Anger.

Og han havde jo virkelig noget at angre. Jo mere han tænkte over sin Opsjættelse i den forløbne Tid, jo mer maatte han indrømme for sig selv, at han havde Grund til at skamme sig. Hvorfor havde han været saa raa ligeoverfor Lægen og Sygeplejerskerne. Nu, de arbejdede jo for Betaling, og saa fik de ogsaa finde sig i lidt af hvert. Men alligevel. Oskar Brun havde anset sig selv som en dannet Mand, og dog havde han nedladt sig til at bruge virkelig raa Skjældsord mod dem, som han i Virkeligheden maatte indrømme havde forjagt at hjælpe ham, saa godt de kunde. Og hans Venner og bekjendte! De fleste af dem var daarlige Trøstere, det var sandt, og det kunde nok friste hans Taalmodighed, naar han selv sad i Smerte og Pine at maatte høre paa deres fromme Talemaader og intetsigende Duffer. Men de havde da ment at vise ham Deltagelse ved sine Besøg, og et Par af dem havde jo hørt til hans Vardomsvenner og holdt virkelig af ham. Nu vel, de havde forladt ham og kom vel ikke igjen. Og han maatte indrømme, at det var vel ortjent.

Og dog, hun, som han havde været værst imod, hvis Hjerte han maatte have faaret paa det inertelegste, hun havde ikke forladt ham. Ja, hun var jo bundet til ham og kunde ikke

godt forlade ham, selv om hun vilde. Men det var ikke det, som holdt hende fast. Nei, han kjendte hendes trofaste Hjerte, han vidste, at om hun idag fik sin Frihed, saa skulde hun dog holde det Løfte, hun engang havde givet ham, at blive hos ham i Modgang og Modgang, til Døden skildte dem ad. Og hvordan havde han lønnet hende.

Det var hendes Bønner, som havde bevirket, at han nu sad som en Strøling, det var han vis paa. De Ord, han hin Gang havde udtalt ved Middagsbordet, var vel en Spøg, men det var dog ikke bare en Spøg. Det havde virkelig flaaet ham under den Præken, han om Formiddagen havde hørt, at hvis hans Hustru ønskede hans Dødsdøds, saa maatte hun med Nødvendighed ønske, at han skulde blive som den uskudne. Hvis den ved hans Sjæl kunde frelses, og da han hørte Doktorsens Erklæring, stod det med engang klart for ham, at dette var Frukten af hans Hustrus Bønner for hans Frelse. Men havde han derfor Grund til at være nogen Uvilje mod hende, Na, nei. Han havde igrunderen forstaaet den hele Tid, at dette maatte være hans Hjerte. Hun havde Ret, Præsten havde Ret. Det tyngte af alt var at være uden Gud. Han havde forjagt at gjøre sit Hjerte haardt, derfor havde han raset mod Gud og Menneker. Men han vidste det saa vel, at han traengte først og fremst det ene, Syndernes Forladelse og Troens Kraft til at bære, hvad Vor Herre lagde paa ham.

Det var paa den Syges egen Anmodning, at Presten næste Gang kom til Suset, og det blev heller ikke sidste Gang. Han blev efterhaanden ikke blot Sjælsforgeren, hvis Beskledning, Raad og Opmuntring stadig traengtes, men ogsaa Omgangsvennen, hvis Besøg imødekomtes med Glæde. Saaledes gik det til, at han og hans Hustru den næstfølgende nittende Søndag efter Trefoldighed efter Middagen sad ved Kaffebordet i Bruns hyggelige Stue. Foden var fremdeles lam, men Brun var lyffelig og glad. Han havde virkelig erfaret, at hvor Syndehynden blev lettet, der fik man Kraft til at bære andre Byrder. Han syntes jo ogsaa at han havde saa meget at være taknemmelig for. Over Dag lod han sig føre til Kontoret i sin Rullestol, og om han end nu og da kunde ønske at springe som i gamle Dage op ad Trapperne, saa havde han dog til Gjenjælf et langt Løfter og mere tilfreds Sind. I dag havde han foreskrevet sin Hustru, at de skulde fejre Mindet om sin anden Fødselsdag, ved at bede Presten og hans Hustru

til Middag, og selv havde han været den muntreste i den lille muntre Areds idet han paa sin godmodige Maade spøjte over sin onde Fod og over sin grusomme Hustru, som virkelig havde ønsket, at han skulde blive uskudne.

"Og 3 Præster", raabte han spjende, "som ikke engang er istand til at sige til den uskudne: Staa op og gaa! Hvad Nytte gjør 3 i en Verden, hvor vi andre maa sidde med stive Ben Dag ud og Dag ind."

"Ikke saa meget nedop," svarede Præsten smilende, "naar undtages, at vi dog endnu nu og da bliver Vorherres Medskab til at give den Kraft som de behøver, der har stive Ben, ved at raabe til dem:

"Saa, vær frødbodig. Din Synder er dig forladt."

Dr. J. L. Rynning

Norsk Læge
1625 National Realty Bldg.
Kontor Timer—2 til 4 Eftm Om
Søndagene Iftige Aftale
Tel. Main 7683, Madison 1003
Tacoma, Wash.

Dr. Hyslin

Office 1201-5 Fidelity Bldg.
Hours—11 to 12 A. M., 2 to 4 P. M.
Evenings and Sundays by
appointment
Phone Main 490
Residence 924 No. 1 St. Main 658
House calls made preferably outside of office hours.

Dr. C. Quevlie

Behandler Sygdomme i
Øren, Næse, Hals og Bryst.
Kontortid Kl. 1—5 e. m.
Mandag, Onsdag og Lørdag ogsaa
Kl. 7—8 e. m.
Kontor: 801-7 Fidelity Bldg.

Lien's Pharmacy

Skandinaviske Apothek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter udfyldes nøiagtig
M. 7314 1102 Tacoma Ave.

Phone Main 2233

PETERSON
PHOTOGRAPHER
Sunday: 11 a. m. to 3 p. m.
903 Tacoma Avenue

JNO. W. ARCTANDER

& O. JACOBSEN
NORSKE ADVOKATER
501-5 Lyon Bldg. Seattle

**Pacific Lutheran Academy
and Business College.**

En ypperlig Skole for GUTTER og PIGER. Specielt Kursus for saadanne, som vil lære Engelsk. Udmerket Forretningskursus. Ypperligt Musikkursus.

"Fully accredited by the University of Washington."

En billig Skole. Udmerkede Bygninger. Sund Beliggenhed. Dygtige Lærere.

212 Elever ifjor.

SKRIV EFTER KATALOG.

PROF. N. J. HONG, Parkland, Wash.

YOUNG PEOPLE'S COLUMN.

GEORGE WASHINGTON.

(Incidents revealing his Christian Character.)

George Washington, an American soldier and statesman, first president of the United States; born at Bridge's Creek, Westmoreland County, Va., Febr. 22, 1732; died at Mount Vernon, Va., Dec. 14, 1799.

In a letter to his wife, after accepting the command of the army, he declares that he so far from seeking the employment, used every effort to avoid it, and among other things says: "I shall rely confidently on the Providence which has heretofore preserved and been bountiful to me, not doubting but that I shall return safe to you in the fall."

God Ruling the Affairs of Nations.

"It would be peculiarly improper to omit in this first official act my fervent supplications to That Almighty Being who rules over the councils of nations, and whose providential aids can supply every human defect, that His benediction may consecrate to the liberties and happiness of the people of the U. S. a government instituted by themselves for these essential purposes; and may enable every instrument employed in the administration to execute with success the functions allotted to its charge."

"In tendering this homage to the Great Author of every public and private good, I assure myself that it expresses your sentiments not less than my own, nor those of my fellow-citizens less than either."

No people can be bound to acknowledge and adore the invisible hand which conducts the affairs of men more than the people of the U. S.—From inaugural address, April 30, 1789.

In his will he set his slaves free.

A curious visitor to congress once asked to have Washington pointed out to him. "Look for the gentleman who always kneels during prayer," was the response, certainly a commentary on other members of the continental congress.

In her history of Washington, Miss Hill says that the general left in the library at Mount Vernon a manuscript book of prayers for daily use, which he entitled

"The Daily Sacrifice." "It is entirely in his own handwriting," she says, "and the occasional interlineations and emendations indicate that it was his own composition and was prepared for his own use. The prayers are characterized by a deep consciousness of sin and by a need of forgiveness and by a recognition of dependence upon the merits and mercies of our Lord. They contain fervent supplications for family, friends and rulers in state and church. Intended as they doubtless were for his own eyes alone, these pages reveal a deep and fervent spirit of genuine piety."

In his memorable farewell address Washington said: "Let us with caution indulge the supposition that morality can be maintained without religion. Whatever may be conceded to the influence of refined education on minds of peculiar structure, reason and experience both forbid us to expect that national morality can prevail in exclusion of religious principle."

"In these days of doubtful patriotism and sneering scepticism, it is sometimes well to refresh our memories of the immortal patriot Washington and again see him not directing his victorious armies on the field of battle, but as a humble and devoted Christian on his knees in supplication before the altar of his faith."—(C. B. Welch.)

IN THE SCHOOL-HOUSE LOFT

It was cold and dark outside one wintry evening in January, 1845, but the school-house was warm, and the roaring hardwood fire sent out flashes of light through the cracks in the sides of the old stove and the square hole which had been broken in the stove door.

The light shone over the rough walls and wooden benches, and even flickered faintly through the windows, reaching out into the darkness.

The stove stood in the centre of the room, midway between the door and the teacher's desk, which was on a little platform at the end opposite the door. Two long rows of unpainted desks and benches extended along each side of the room, those of the boys'

side facing the girls' side opposite.

In the ceiling over the teacher's desk was a trap-door, through which the boys might—and often did—crawl upward into the open space between the ceiling and the four-sided roof. The opening was made when the house was built, years before, possibly with a vague purpose of assisting ventilation.

It was an unusual thing for a fire to be burning in the school-house stove at six o'clock in the evening, two hours after school was dismissed; but on the previous Sunday notice had been given in the village meeting-house, of a meeting to be held, Wednesday evening at early candle-light, in the School-house of District Number Seven.

Each remote school-district in town was favored with two or three of these evening appointments during the winter the good parson driving about from district to district to minister to the scattered members of his flock.

It was the custom for nearly all the grown people of the district to attend these meetings. Soon the farmers and their wives would be coming over the windy hills and along the snowy roads, the men going ahead with their barn lanterns to light the way, the women bringing oil lamps and tallow candles to light the school-room before the parson came.

So the teacher, who boarded near by, had prepared the fire of hard dry knots, and left the school-house door unlocked, ready for the worshippers.

The faint light, flickering through the window, caught the attention of a boy who was plodding wearily along the road. He turned into the narrow path which led up the little hill on which the school-house stood. He tried the door, and, somewhat to his surprise, finding it unlocked, passed in.

Crossing through the narrow entry, he entered the school room. He drew the teacher's chair in front of the fire, and sat down to warm his hands and feet.

He was about sixteen years old, and looked tired, shabby and cold. His boots were broken by long travelling; his clothes were sadly in need of mending, and there was a worn, hungry look in his thin face.

He looked about the school-room as if the homely room were familiar; and so it had been. One

year before, and for several previous winters, he had been a pupil there. The second seat from the platform had been his. His name, cut with a jackknife, straggled in awkward capitals across the top of the desk—JOHN EDWARD DAY.

He had tired of the restraint of the school-room. He hated the routine work of the farm. He had thought his father stern, and his elder brother overbearing; so he had run away from home, planning his flight so that he would not be traced and brought back.

Of course, like all runaway boys, he expected to find fortune in the city, and to return home in a few years with plenty of money, to be admired by the other boys, and respected by the older folk.

He had learned a hard lesson. Little work was to be had, and less pay, but much of cold, hunger, dirt, discomfort, with weary wandering by day and hard fare at night. This had been the luck of the boy whose mother used to tuck him in carefully into warm woollen sheets on a winter night—the boy who had thought a few "barn chores" in the morning a grievous hardship!

Still, he did not mean to go home. He could not go home in this plight. He would try harder for work, and at least earn some decent clothes. He would willingly take the place of a "farm boy" now. He had learned, in humbling disappointment and sorrow, how hard it was for a green, friendless country lad to obtain employment in the city,—even enough to earn his daily food,—for the times were hard.

But he had gradually travelled nearer and nearer the home place. At nightfall he had crossed the town boundary, and here he was in the old school house.

"I wonder if any of the children have left their dinner-pails with a bit of luncheon in them?" he said to himself, when the heat of the room had warmed his chilled frame.

He went into the entry and felt carefully along the shelf where the school-children were in the habit of placing their pails and dinner-baskets. A single pail stood there, which some forgetful pupil had left. John carried it into the school-room. In it he found a slice of bread and butter and a half-eaten apple. He ate them hungrily, and longed for more.

"This looks like Alph Smith's dinner-pail," he thought. "I know he'd be glad to give me what there is in it, if he knew how hungry I feel. I would, if he was in my place."

Then he carried the pail back, took a hearty drink from the water bucket near the door, and returned again to the cheerful warmth of the school-room.

He knew why the room was warm and the door unlocked, and was aware that in a little while the small congregation would begin to gather. A great longing was in his heart to see the familiar faces and hear the familiar voices, though he was ashamed to be seen. Perhaps his mother might be there!

He sprang upon the teacher's desk, grasped the sides of the trap-door opening, and, though he was now almost too large to crawl through, managed the feat, and disappeared in the loft.

Loose boards had been placed across from beam to beam, and on one of these John stretched himself, wearily, near the opening. Even the hard board was a more comfortable bed than he had sometimes had during his long wandering.

"I'll stay here till the meeting is over and the folks have gone," he thought, sleepily. "Then I'll get out and travel along."

In a few minutes he was sound asleep.

He had slept about half an hour when the opening of the door and the stamping of feet in the entry waked him. The "meeting folks" were coming in. From the edge of the opening where his head rested John could look down into the centre and upon one side of the school-room.

There was stout Mrs. Beach with her little girl and boy, muffled up in cloaks and shawls until they were as clumsy as little bears. Mrs. Beach had brought an old-fashioned japanned lamp, such as was used for burning whale-oil. She lighted it at the stove with a shaving brought from the woodshed, and placed it on one of the front desks.

Mrs. Brown, the superior woman of the district, brought in a camphene lamp of glass to illuminate the preacher's desk. Two long tubes forked upward, and were protected, when not lighted, by metallic caps, attached to the lamp by a little chain. It gave a pretty good light, but

camphene was an explosive substance, and simple folks were afraid of it.

"I don't think much of that sort of lamps," remarked Mrs. Beach, who always spoke out her mind. "Mighty resky thing to bring to the school-house, 'pears to me."

The owner of the camphene lamp looked at her with lofty superiority, but deigned no reply. Her lamp would show for itself.

Grandma Graves had brought a pair of her best candlesticks with tallow candles. Some of the men who came stamping into the room removed the lamps from their lanterns and put them upon the desks.

The room was pretty fairly illuminated by the time the parson's sleigh-bells were heard in the yard. One of the men went out to help him with his horse.

John's heart gave a throb as he saw his gray-haired father walk slowly across the floor toward one of the platform seats. He walked more like an old man, and leaned more upon his cane, than he had done a year ago.

The tears came into John's eyes, but he brushed them away and unconsciously straightened himself as his brother Abner came in leading his little Jack. Abner owned and operated the farm next his father's. He and John never could "get along" together. Abner thought that his parents were too indulgent to his younger brother. He was always complaining that John was careless and lazy.

(Concluded in next issue.)

Young People and Reading.

If there is any art that is common to all who grow up today, it is the art of reading. It is worth more, if rightly used; than most people are aware of.

The one who can read intelligently has the whole world open to him. The world with its large store of treasures and wealth of books are at his command. To read, and be able to do so intelligently should be the endeavor of every one.

The field of literature is vast. There is hardly any limit to it. Literature today covers all the various branches of learning, research and study, as well as of invention and discovery.

Books, periodicals, magazines and papers are cheap and plentiful. No one is so poor but he can

afford some reading. If one should be too poor to buy any books or reading matter, then, we have the large public libraries filled with books and periodicals. But what should one read?

Not all books are worth reading. In fact, relatively there are few books worth the time and energy required in reading. It is not an easy matter to choose among so much.

In general it may be said that no book should be read unless it is clean and wholesome. There is a tendency today among young people to read novels, love stories and then the sensational paragraphs in the dailies. It is self-evident that such reading will harm the reader. There is nothing to gain by it.

Read the Bible.

Yes, that is just exactly what we mean to say, read the Bible.

"What, we young people read it!" Yes, dear young friends, read the Bible. There is no book in the world like it. No reading will give such returns, as the reading of God's word.

The Bible is suited to all ages, all people, all classes. It is not written for some special people, but for all.

Samuel Johnson said: "Young man, attend to the voice of one who has possessed a certain degree of fame, and who will shortly appear before his maker."

Read the Bible every day of your life.

Professor Ewald, the celebrated Orientalist and Bible critic, wrote these words: "In this little book (The New Testament) is contained all the wisdom of the world." Fichte, the distinguished philosopher, wrote thus: "This ancient and venerable record contains the profoundest and loftiest wisdom and presents those results to which all philosophers must at last return."

John Ruskin, one of England's master minds, says of the Bible: "The Bible is the grandest group of writings in the world put into the grandest language of the world, translated afterwards into every language of the Christian world and is the guide of all the arts and acts of the world which have been noble, fortunate and happy."

Thomas Jefferson paid this tribute to the Bible: "I have said and always will say that the studious perusal (reading) of the sacred volume will make better fathers, and better hus-

Skandinavisk Klædeshandel

Tacomus største og best velassorteret lager af nye moderne herreklæder fra \$10.00 til \$25.00.

DRUMMER'S SAMPLE SUIT HOUSE

1340 Pacific Avenue

Ingvald Jetland
Bestyrer.

bands."

Surely such testimony from men well-known in history ought to bear a great deal of weight. We have selected at random just these few out of the hundreds. That can be quoted from the writings and histories of prominent men in every land where the Bible has found its way.

The main reason for reading the Bible is not this that others have done so, but that God demands it.

The Bible is God's own word to you. In it he speaks to you and tells you what you need to know in order to live happily here in life and be saved eternally.

The Bible is God's food for our hungry souls, it is medicine for our sick hearts, it is shelter and protection against the storms of sin.

It is the means through and by which God brings the merit of the suffering, death and resurrection of Jesus to all.

Read for you self and see!

A woman, while shopping the other day, thoughtlessly picked up an umbrella belonging to another woman and started to walk off with it. The owner stopped her, and the absentminded woman, with many apologies, returned the umbrella.

The incident served to remind her that they needed some umbrellas in her own family, so she bought two for her daughter and one for herself.

When on her way home, crowded with the three umbrellas, she happened to glance up, she saw opposite her in the car, the very woman with whom she had had her unfortunate experience in the morning.

The second woman stared at the three umbrellas very hard for several minutes, and then, with a significant smile, she leaned forward and said in an icy tone: "I see you have had a successful morning."